

เทศน์กฐิน โป่งกระทิง วันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าพุทธธรรม ต.บ้านบึง อ.บ้านคา จ.ราชบุรี

เอาเนาะ ตั้งใจฟังเทศน์ วันนี้ นี่ศรัทธาไทย ศรัทธาไทยมาจากทั่วสารทิศจะมาทอดกฐินที่ วัดป่าพุทธธรรม ตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านคา เอาพระมาฝากไว้ที่นี่ไง เขาจะมาทอดกฐิน มาทอดกฐินมันต้องมีพระก่อน ถ้าพระจำพรรษาแล้ว ทอดกฐินเป็นพุทธบัญญัติ ถ้าพุทธบัญญัติ พระออกพรรษาแล้ว อยู่ในพรรษา เราดูแลพระ ดูแลพระ พระก็เร่งความเพียรของพระ ออกพรรษาแล้วจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นผ้า เห็นผ้าที่มันเศร้าหมอง อนุญาตให้เราถวายผ้ากฐิน

ที่นี้ถวายผ้ากฐินมันก็ต้องมีพระครบสงฆ์ ถ้าพระครบสงฆ์ สงฆ์อยู่ในสังคมใด สังคมเห็นไหม มาฝากไว้ พระมาฝากไว้กับบ้านหุบมะกรูด ดูแลพระๆ แล้วพระดูแลพระ พระมีความร่มเย็นเป็นสุข ถ้าพระมีความร่มเย็นเป็นสุข พระจะมีสติปัญญาที่จะภาวนา แต่ถ้าพระมันมีความวิตกกังวล วิตกกังวล นิวรณ์ธรรม นิวรณ์ธรรมมันกั้นสมาธิ ถ้าสมาธิ มันวิตกกังวลไปหมด ทำสิ่งใดมีแต่ความวิตกกังวลที่จะต้องแสวงหา

แต่ถ้าเราดูแลของเราไง เราหวังบุญกุศลใช้ไหม ถ้าเราหวังบุญกุศล ผู้ทรงศีลๆ มาอยู่ในบ้านเรา ถ้าอยู่ในบ้านเรานะ เราก็ดูแลรักษาของเรา ถ้าดูแลรักษาของเรา เวลาหลวงตาท่านพูดถึง ท่านพูดถึงสมัยหลวงปู่มั่นในบ้านฝื่อ บ้านฝื่อมันไม่มีตลาด แล้วพระอยู่นั้น ๔๐-๕๐ องค์ มันไม่มีตลาด ชาวบ้านก็ต้องดูแล ท่านบอกว่าท่านซึ่งในบุญคุณของชาวบ้านฝื่อ ท่านซึ่งบุญคุณของชาวบ้านฝื่อ

นี่ก็เหมือนกัน เรามีพระมาจำพรรษา ถ้ามาจำพรรษา ชาวบ้านเขาดูแล ขอบุณชาวบ้าน ชาวบ้านดูแล ดูแลแล้วพระเรามาพึ่งพาอาศัย ถ้าพึ่งพาอาศัย มันเป็นบุญกุศลของฆราวาสเขา ถ้าฆราวาสเขา นั้นนะบุญกุศลของเขา บุญกุศลของเขา เขาได้ถวายทานของเขา ถ้าบุญกุศลของพระล่ะ

ถ้าพระเจ้าพรหมมาแล้ว เคนจกรรม นั่งสมาธิภาวนา ถ้าจิตสงบขึ้นมา มันเกิดปัญญาขึ้นมา จิตที่สงบขึ้นมา ปัญญาที่เกิดขึ้นมา เกิดขึ้นมาจากไหนล่ะ เกิดขึ้นมาจากข้าวปลาอาหารของชาวบ้านเขา ชาวบ้านเขาเลี้ยงคุณแลมา แล้วพระเจ้าไม่มีความวิตกกังวล เขาคุณแลเรา แล้วถ้าเขาประพฤติปฏิบัติของเขาขึ้นมา ถ้าปฏิบัติของเขาขึ้นมา ทางฆราวาสเขาก็ต้องการบุญกุศลของเขา บุญกุศลของเขา เขาจะทำทานของเขา นั่นละทิพย์สมบัติของเขา เขาก็เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม

เวลาพระเจ้า พระเราเห็นภัยในวัฏสงสาร เพราะเห็นภัยในวัฏสงสารถึงได้เสียดสละความเป็นฆราวาส เสียดสละมาเป็นนักรบ นักรบรบกับใคร? ก็รบกับกิเลสตัดหาความทะยานอยากของตัวเอง ถ้ารบกับกิเลสตัดหาความทะยานอยากของตัวเอง สิ่งใดถ้ามันวิตกกังวล มันเป็นนิเวศธรรม ถ้ามันไม่ก่อกันจิต จิตประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันได้บุญกุศล บุญกุศลของโยมเขา เขามีบุญกุศลของเขาโยมเขา นั่นพูดถึงเรื่องระดับของวัฏฏะ ระดับของอามิส

เวลาพระเจ้า พระเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันจะหลุดพ้น บรรณาความหลุดพ้น ถ้าบรรณาความหลุดพ้น นั่นเป็นเครื่องอาศัย ปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัยเครื่องอาศัย เครื่องอาศัยนั้น ถ้ามันมีผลกระทบ เราคิดถึงกับปัจจัยเครื่องอาศัยนั้น แต่ถ้าเรามีสติมีปัญญาขึ้นมา ปัจจัยเครื่องอาศัยนั้นเพื่อแสวงหาเข้ามาหาสัจจะความจริงในใจของตัวเอง ถ้าหาสัจจะความจริงในใจของตัวเอง ทำด้วยความรุ่มเย็นเป็นสุข ทำด้วยความสามัคคี

ถ้าสามัคคีนะ เวลาเราทอดกฐิน ถ้ากฐินแล้ว พระต้องกะ ต้องเนา ต้องเย็บ ต้องซ่อม แล้วกรานกฐิน การกรานกฐินมันต้องเย็บ ต้องซ่อม ต้องให้เสร็จภายในวันนั้น มันต้องมีความสามัคคีไฉน สามัคคีคือโอบสถ เวลาสามัคคีคือโอบสถ ถ้าพระมีความขัดแย้งกัน มีต่างๆ ขึ้นมา เวลาสมานฉันท์แล้วขอให้ทำสามัคคีคือโอบสถ ความสามัคคี ความอบอุ่นของหัวใจ ถ้าความอบอุ่นของหัวใจ สิ่งที่เป็นบุญกุศล เป็นบุญกุศลของโลกก็เรื่องหนึ่ง โลกกับธรรมๆ นะ ธรรมมันเหนือโลกไฉน ถ้าเหนือโลกมันเหนือที่ไหนล่ะ

เราตะเกียกตะกายกัน บรรณาคุณงามความดีกัน แล้วคุณงามความดีมันมาจากไหน คุณงามความดีเป็นนามธรรม สิ่งที่เป็นนามธรรมๆ นามธรรมจับต้องที่ไหน เวลามันทุกข์มันสุขในหัวใจ ความทุกข์ความสุขในหัวใจมันอยู่ที่ไหน เราก็ไปค้นหากันในทฤษฎี ในตำรา ตำราก็เป็น

ตำรา ปลูกมันกินเข้าไปหมดเลย ปลูกมันกินตำราหมด ปลูกมันกินแล้วมันได้อะไร? มันก็เป็นปลูกอยู่วันยังค่ำนั่นล่ะ

เราศึกษามาๆ ศึกษาไป ปรียัตติ ศึกษาไปเพื่อประพฤติปฏิบัติ เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเราอยู่ในชุมชน มันมีความกระทบกระทั่ง เขาเรียกสัปปายะ ถ้าสัปปายะมันไม่สมควร เพราะโยมเขามีศรัทธาของเขา เขาถึงได้ถวายที่นี้ขึ้นมา ถวายที่นี้ขึ้นมา เราทำเป็นที่ภาวนา เราทำเป็นที่วิเวก เราสร้างเป็นที่ประพฤติปฏิบัติ เวลาจะประพฤติปฏิบัติเขาก็แสวงหาอย่างนี้ เขาแสวงหาความสงบระงับ ปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ อาศัยสถานที่ แล้วเราแสวงหากลับมาในหัวใจของเรา ถ้ากลับมาในหัวใจของเรา พระที่ปฏิบัติ ปฏิบัติที่นี้ เคนจกรรม นั่งสมาธิภาวนาก็ค้นหาหัวใจของตัวเอง

เวลามันสุขมันทุกข์ เรารู้แต่มันสุขมันทุกข์ ทุกข์ควรกำหนด แต่นี่มันเป็นอาการของทุกข์ สมุทัยมันถ่ายแล้ว สมุทัยมันสร้างความวิตกกังวล มันสร้างความทุกข์ยากในหัวใจแล้ว มันไปแล้ว มันเหลือไว้แต่สิ่งที่เป็นวิบาก ทุกข์ควรกำหนดๆ มันก็ไม่ได้กำหนดอีก มันไม่รู้ว่าทุกข์อยู่ที่ไหนไง ถ้าทุกข์อยู่ที่ไหน มันก็ส่งออก ส่งออก ถ้าได้สิ่งใดสมความปรารถนาจะเป็นความสุข มันส่งออกไป ก็เลสมันร้ายกาจอย่างนั้นล่ะ

ฉะนั้น เวลาเราหาที่เป็นสัปปายะ หาที่ความสงบสงัด อยู่คนเดียวให้ระวังความคิด เวลาความคิดวิตกกังวลขึ้นมาในหัวใจของเรามันทุกข์มันยากมาก อยู่คนเดียวให้ระวังความคิด แล้วความคิดมันอยู่ที่ไหน แล้วเราจะยับยั้งความคิดเราได้อย่างไร เรายับยั้งความคิดเราไม่ได้ แต่เราเชื่อตามความคิดเราไป ความคิดมันพาส่งออก มันพาแสวงหา มันพาออกวิตกกออกไปข้างนอก

แต่ถ้ามันเป็นความคิดของโลก ความคิดของฆราวาสเขา เขาแสวงหาของเขา เขาจะทำบุญกุศลของเขา เขาต้องหาปัจจัยเครื่องอาศัยของเขา เขาต้องแสวงหาด้วยน้ำพักน้ำแรงของเขา ปฏิภาณๆ เขาไม่ได้ได้มาโดยการชุบมือเปิบ เขาต้องมีน้ำพักน้ำแรงแสวงหาของเขาма ถ้าแสวงหาของเขา มาของเรา ใครๆ ก็หวังทั้งนั้นแหละ ใครก็อยากให้เป็นของเรา

แต่เพราะเรามีสติมีปัญญา สิ่งที่เราหามาที่หามาเพื่อดำรงชีวิต แต่เวลาดำรงชีวิตแล้วเราต้องการสิ่งนี้นี้นักกว่านั้น ต้องการสิ่งที่เป็นความมั่นคงของจิตของเรา ถ้าปรารถนาความมั่นคงของจิตของเรา เราเชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดเป็นชาวพุทธ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้เสียดละถาน เราต้องเสียดละ เสียดละ

มันเกิดจากอะไร เกิดจากเจตนา ถ้าเจตนามันมีเจตนาที่ดี ถ้ามันเป็นการตระหนี่ถี่เหนียว มันก็พยายามจะสงวนของมันไว้ มันเป็นการฝึกหัดทั้งนั้นแหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางอุบายไว้ให้เป็นการฝึกหัด แต่เราไม่รู้ เราก็พยายามทำของเรา ถ้าเรื่องของท่าน ถ้ามีเจตนาเสียสละสิ่งนั้น ถ้าเสียสละสิ่งนั้นมันก็เข้าไปสู่หัวใจ เพราะหัวใจที่ว่าเป็นทิพย์ๆ เราทำบุญกุศลแล้วเป็นทิพย์

สมบัติของเรามีมากมีน้อยขนาดไหน บ้านเรือนของเราโค่นไฟไหม้ ถ้าใครชนทรัพย์สมบัติออกจากเรือนได้เท่าไร สมบัตินั้นจะเป็นของเรา ถ้าทรัพย์สมบัติเราอยู่ในเรือนของเรา ถ้าเรือนนั้นไฟไหม้ ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด พอมันสิ้นสุดไปแล้วมันก็ไหม้ไปกับเรานั้นละ มันไหม้ มันไม่ใช่สมบัติของเราเลย แต่ที่เสียสละออกไป ที่ทิ้งไป ที่ทิ้งไป ของเรา ของเราที่ทิ้งไป สมบัติที่ขนออกไปจากร่างกาย ขนออกไปจากความตระหนี่ถี่เหนียว เสียสละไปเป็นของเรา นี่พูดถึงว่าสมบัติ ที่ว่ามันเป็นอมิส มันเป็นผลของวิญญูะ แต่ถ้าประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเป็นความจริงนะ ถ้าความจริงอย่างนั้น เราทำคุณงามความดีของเรา

พระเราต้องครบสงฆ์มันถึงจะเป็นการทอดกฐินได้ แล้วถ้าไม่ครบสงฆ์ ไม่ครบสงฆ์ก็ทอดกฐินไม่ได้ ถ้าทอดกฐินไม่ได้ ถ้ามีครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านก็ดูแลรักษา เวลาทอดกฐิน ผ้ากฐินเขาให้เย็บเป็นไตรจีวรตัวใดตัวหนึ่งก็ได้ แต่ถ้าไม่ครบสงฆ์ เขาก็ถือผ้าบังสุกุลเรามีผ้าบังสุกุล พระที่ประพฤติปฏิบัติมีครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านก็ดูแลได้ ถ้าดูแลได้นะ กฐินเขาเป็นกฐิน ถ้ากฐินมีความจำเป็น เราก็ไปหมกมุ่นอยู่กับความเป็นกฐิน

กฐินนี้เป็นพุทธานุญาต โอกาส ๑ ปี มีหนึ่งเดียว แต่ถ้าเป็นผ้าบังสุกุลมันมิได้ตลอด ฉะนั้นเวลาครบสงฆ์แล้วต้องทอดกฐิน ต้องทอด ถ้าต้องทอด มันก็มีความเป็นวัฒนธรรมประเพณีก็ต้องทอด แล้วถ้ามันไม่มีใครทอดล่ะ เขาเรียก “กฐินตกค้าง” กฐินตกค้าง กฐินตกค้างมันไม่มีเจ้าภาพ ไม่มีใครทอด แล้วจะไปจับใครเป็นจำเลยล่ะ ก็ไม่มี ถ้ามันไม่มีก็คือมันไม่มี ถ้ามันไม่มีมันไม่เป็น แต่เวลามีขึ้นมา เรามีกฐินขึ้นมาแล้ว กฐิน ผ้ามันตัดเย็บไม่ได้ เขาเรียก “กฐินเดาะ” กฐินเดาะคือว่าเขาไม่ได้ตัดเย็บไง ทอดกฐินเสร็จแล้วไม่ได้ตัดเย็บ นั่นกฐินเดาะ นี่ถ้ากฐินเดาะเป็นอีกอย่างหนึ่ง

แต่ถ้ามันไม่ครบสงฆ์ ไม่ครบสงฆ์ก็ไม่จำเป็นต้องมีกฐิน ไม่ต้องมีกฐิน เราก็ภาวนาของเรา เพราะการภาวนาของเรามันมีความจำเป็นมากกว่านั้น มันมีคุณธรรมมากกว่านั้นถ้าเราทำ

ของเราได้ ถ้าทำได้ ที่เรามาทอดกฐินกันนี้เพราะเราเห็นว่าพระท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน ท่านอยู่ในที่สงบสัจของท่าน ท่านทำคุณงามความดีของท่าน เป็นหน้าที่ของพวกเรา เป็นหน้าที่ของพวกเราที่จะส่งเสริม ถ้าส่งเสริมนะ ส่งเสริมให้เป็นประเพณีวัฒนธรรม

เวลาบอกว่า ออกพรรษาแล้วต้องมีการทอดกฐิน ชุมชนใดถ้ามีการทอดกฐินแล้ว ชุมชนนั้นเป็นบัณฑิต อเสวนา จ พาลานํ ปณฺหิตานญจ เสวนา คบบัณฑิต คบคนดี เขาส่งเสริมเขาดูแล แล้ว เขาส่งเสริมให้ถึงที่สุด ถ้าส่งเสริมให้ถึงที่สุด มันเป็นการเชิดหน้าชูตาใจ ถ้าการเชิดหน้าชูตาเราทำเพื่อ เรามาตอบสนอง ตอบบุญคุณของเขา ชาวบ้านหุบมะกรูดที่เขาดูแล เราได้อาศัย เพราะเขาได้ดูแลพระ พระได้จำพรรษาครบสงฆ์ เราถึงได้มาทอดกฐินกัน นี่เป็นศรัทธา ศรัทธาทุกจังหวัด ศรัทธาทุกจังหวัดมาขอบคุณเขา มาขอบคุณว่าเขาดูแลพระของเรา เขาดูแลพวกเรา แล้วเราได้มีโอกาสมาทอดกฐินกัน

แล้วทอดกฐิน ทอดกฐินเพื่อบุญกุศลใช่ไหม ทอดกฐินเพื่อ เราเกิดมาเป็นชาวพุทธ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เป็นพุทธานุญาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็ทำตามบัญญัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ถ้ามันทำได้นะ นี่เป็นสิ่งที่ป็นสัมมาทิฐิ เป็นความดีงามของเรา แต่ถ้ามันเป็นความจริง เราเคารพธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามันไม่มีหรือมันไม่เป็นไป อันนั้นมันก็เป็นวิบากกรรม ถ้าวิบากกรรมมันก็เป็นวิบากกรรม เราทำเพื่อประโยชน์กับเรา เราทำเพื่อประโยชน์กับเรานะ

ในสภากรรณๆ สังคมถ้ามีความขัดแย้ง คูตี เวลาพระจำพรรษา ถ้าเกิดเภทภัยต่างๆ เวลาชุมชนเขาย้ายถิ่นฐานนั้นไป ให้พระไปกับชุมชนนั้น ไม่ขาดพรรษาๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้อยู่เรียบง่าย ให้อยู่กับปัจจุบันอันนั้น ถ้าอยู่กับปัจจุบันอันนั้น มันไม่มีความกระทบกระเทือน มันไม่มีความขัดแย้ง มันไม่มีสิ่งใด

ถ้าเราย้อนกลับมา เวลาย้อนกลับมาในใจของเรา ถ้าเราย้อนกลับมาในใจของเรา เราอยู่คนเดียวก็ได้ ถ้ามันครบสงฆ์ ครบสงฆ์มันก็เป็นไปถ้ามันเป็นไป ถ้าไม่เป็นไปก็ไม่เป็นไร ก็ไม่เป็นไร ถ้าทำก็ต้องทำให้มันเป็นความจริง ถ้าไม่ทำ ไม่ทำเพราะเหตุใด ไม่ทำก็ไม่มีผลความเสียหาย แต่เราไปคิดกัน มันเป็นเรื่องหน้าตาของสังคมไง สังคมต้องเป็นอย่างนั้น ต้องทำให้เชิดหน้าชูตาอย่างนั้น การเชิดหน้าชูตามันก็เชิดหน้ากิเลสทั้งนั้นแหละ มันเชิดหน้าชูตากิเลส เพราะ

กิเลสมันแข่งหน้า ทำสิ่งใดให้เขาอมรับๆ ที่เรามีปัญหากันอยู่นี้ “ทำดีแล้วไม่ได้ดี ทำดีแล้วไม่ได้ดี”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เรายังยืนยันว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แต่ความดีของศาสนาพุทธ ศีระคัมภีร์ของท่าน ศีระคัมภีร์ของศีล ศีระคัมภีร์ของภาวนา ศีระคัมภีร์ของความหลุดพ้น ถ้าความหลุดพ้นไป สิ่งนั้นมันเป็นเครื่องอาศัยๆ เพราะว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ คำว่า “ปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า” ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ต้องสร้างสมบุญญาธิการมาขนาดนั้น ถ้าสร้างสมบุญญาธิการขนาดนั้น ปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เราเป็นสาวกสาวกะ ธรรมวินัยนี้มีอยู่แล้ว ทุกอย่างมันมีพร้อมอยู่แล้ว เพียงแต่เราเดินตามอันนั้น เราเดินตามอันนั้น แต่เราเดินตามอันนั้น กิเลสมันขัดแย้ง ความรู้ความเห็นของเราขัดแย้ง ศักยภาพขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาขนาดไหน แล้วก็หีบฉวยว่าจะเป็นอย่างเราๆ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศึกษามาแล้ว เขาศึกษามาให้ปฏิบัติ ศึกษาให้มาปฏิบัติ ศึกษามาให้ทำ ถ้าทำ มันทำได้จริงขึ้นมาจะเป็นความจริง แล้วเป็นความจริงแล้วมันสูงสุดสู่สามัญ สูงส่งกลับมาสู่สามัญ ถ้าสู่สามัญ คุณิ เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นพระธรรมดา หลวงตาท่านพูดบ่อย ถ้าพูดถึงทางโลกนะ ถ้าพูดถึงทางโลก ศักยภาพทางโลก คนที่ทุกข์ยากที่สุดคือหลวงปู่มั่น ท่านอยู่ในป่าในเขาของท่าน ท่านไม่มีสิ่งใดที่อำนวยความสะดวกเลย

หลวงปู่เจี๊ยะ หลวงตา เวลาท่านระลึกถึงหลวงปู่มั่น ท่านน้ำตาไหลทุกทีเลย น้ำตาไหลเพราะอะไร เพราะมันอยู่กันป่าในเขา สิ่งที่ว่าอำนวยความสะดวกเท่าโลกไม่มี ท่านบอกว่าถ้าเทียบเคียงทางโลก เป็นเศษผ้าจีวร แต่ถ้าพูดถึงทางธรรม สุขยอด สุขยอด สุขยอดเพราะอะไร สุขยอดเพราะจิตใจมันพ้นไป มันไม่มีสิ่งใด ของนี้เป็นของขยะ มันเป็นขยะทั้งนั้นแหละ แต่ระหว่างเดินทาง ระหว่างเดินทาง รถจะมาที่นี้ได้มันต้องสมบุรณ์ของมัน เบรคต้องดี ทุกอย่าง เครื่องยนต์ต้องดี น้ำมันต้องดี เราถึงจะไปถึงปลายทางได้

นี่ก็เหมือนกัน เราเดินทาง เราอาศัยบุญกุศลเป็นเครื่องเดินทาง อาศัยบุญกุศลเป็นเครื่องเดินทาง คำว่า “เดินทาง” เดินทางถึงที่สุดแล้ว ใครมาถึงนี้ นั่งอยู่นี้หมดเลย ไม่มีใครนั่งอยู่ในรถ

เลย รถปล่อยจอดไว้ข้างนอก อาศัยว่าเดินทาง เดินทางไปถึงเป้าหมายแล้ว เราต้องเอาตัวเรา ออกมาให้ได้ แต่เราจะออกมาได้อย่างไร เพราะไม่มีก็แสวงหา มีแล้วก็เป็นของเรา เป็นของเรา มันไม่ปล่อยสักที มันปล่อยไม่ได้หรอก ไม่มีก็ทุกข์ ยังมียิ่งทุกข์เข้าไปใหญ่

แต่ถ้ามันเป็นความจริง ความจริง ถ้าเราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราฝึกหัด ฝึกหัดจนมันเป็นไปได้ ถ้ามันเป็นไปได้นะ สิ่งนี้มันเป็นเครื่องอาศัย คำว่า “เครื่องอาศัย” มันเป็นจริงนะ เป็นจริงทางโลก มันเป็นจริงทางโลก แต่ถ้าหัวใจเรามีสติปัญญามันยึด มันถือมัน มันมีหลักการอย่างนี้ ถ้าหลักการอย่างนี้ จะอยู่เป็นหมู่คณะก็ได้ จะอยู่คนเดียวก็ได้ จะมีกฐินก็ได้

ถ้ามีกฐิน วันนี้มี เรายังมาขอบคุณเขาเลย ขอขอบคุณเขา เขาดูแลของเขา ถ้าเขาดูแลของเขา แล้วพระของเรา ถ้าดูแลแล้ว เราประพฤติปฏิบัติของเรา มันมีธรรมวินัยบังคับไว้ไง มันมีธรรมวินัย มันบอกฆราวาสเขามีสิทธิการกระทำของเขาอย่างนั้น พระของเรา พระเราก็มีธรรมวินัยของเรา ต่างคนต่างส่งเสริมกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา

อุบาสก อุบาสิกาที่เลอเลิศ อุบาสก อุบาสิกาที่ว่าท่านส่งเสริม อุบาสก อุบาสิกาที่ปูทางไว้ให้ ภิกษุ ภิกษุได้ใช้ไทยทานนั้นแล้ว หน้าที่ของตัวๆ หน้าที่ของตัว เคนจกรรม นั่งสมาธิภาวนา หรือเปล่า ภิกษุภิกษาจาร บิณฑบาตมาฉันแล้ว ผู้ที่ได้มานสมาบัติก็เข้าสู่โคนไม้ นั่น ผู้ที่ใช้ปัญญา ก็ได้ใช้ปัญญานั้น นี่หน้าที่ของภิกษุไง หน้าที่ งานของภิกษุก็อย่างหนึ่ง งานของคฤหัสถ์ก็อย่างหนึ่ง

“มารเอ๋ย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเรายังไม่เข้มแข็ง สามารถกล่าวแก้คำจบบ้างของลัทธิต่างๆ ได้ เราจะไม่มีอนินิพพาน”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยไว้จนเข้มแข็ง จนวันมาฆบูชาณะ “มารเอ๋ย บัดนี้ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเราเข้มแข็ง สามารถกล่าวแก้คำจบบ้างของลัทธิต่างๆ ได้ อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะนิพพาน” ถ้าเข้มแข็งๆ เข้มแข็งอย่างนี้ไง

ที่ไหนทำคุณงามความดี ที่ไหนเขาทำเพื่อความหลุดพ้น ที่ไหนเขาทำ เราส่งเสริม เราเห็นความดีงามอันนั้น แต่ถ้าที่ไหนที่มันมีความขัดแย้ง เราไม่ไปส่งเสริม เพราะเป็นสภาพกรรม เรา

ไม่เข้าไปร่วมสิ่งนั้น มันเป็นเวรเป็นกรรมต่อเนื่องกันไป มันเป็นเวรกรรมต่อเนื่องกันไป เห็นใหม่ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน ความรู้สึกนึกคิดของคนมันแตกต่างกัน ถ้าความรู้สึกนึกคิดของคนแตกต่างกัน ความรู้สึกนึกคิด จริตนิสัย ถ้าจริตนิสัย มันเป็นจริตนิสัยอย่างนั้น ความเห็นอย่างนั้น ความเห็นอย่างนั้น นี่ไง เขาบอกว่าความคิดเกิดจากจิต ความคิดเกิดจากจิต สิ่งที่มีมันเป็นจริตนิสัยมันก็เป็นความคิดเกิดจากจิต แล้วถ้าจิตมันเป็นอย่างนั้นมันก็มีความคิดอย่างนั้น มันก็เข้าเป็นอย่างนั้น

แต่ถ้ามันมีธาตุ ธาตุที่ดี เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ลูกศิษย์ของพระสารีบุตร ปัญญาทั้งนั้น ลูกศิษย์ของพระโมคคัลลานะ ฤทธิ์ทั้งนั้น แต่ลูกศิษย์ของพระเทวทัตลามกทั้งนั้น มันชอบ มันเข้ากันโดยธาตุ ความสัมพันธ์ความชอบใจมันเข้ากัน ถ้ามันเข้ากันแล้วเป็นอย่างนั้นใช้ใหม่ แต่ถ้าเราจะพัฒนาของเรา สิ่งใดที่มันจูงใจ เราต้องมีสติปัญญาใคร่ครวญของเรา ถ้าใคร่ครวญของเรา ถ้ามันเป็นความจริงของเราละ มันจะเป็นความจริงขึ้นมา

ถ้าความจริงขึ้นมา คุณิ เวลาในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ลากที่เกิดในกฐินนั้น ในสังฆกรรมนั้น ต้องแบ่งและเจือจางกันในสงฆ์ชุมชนนั้น เราอยู่กับหลวงปู่ต้นท่านทำก็ทำอย่างนั้น แต่เวลามาอยู่กับหลวงตา หลวงตาท่านบอกว่า ถึงจะไม่ใช้ภิกษุจำพรรษาด้วยกัน แต่ถ้าผ้ามันเกิดขึ้น ท่านก็เจือจางเหมือนกัน เพราะเราไปกฐินที่บ้านตาด เราได้มาประจำ ท่านให้มาตลอด ถ้าให้มาอย่างนั้น

นี่ก็เหมือนกัน วันนี้วันทอดกฐิน สิ่งที่เกิดขึ้น ถ้าเป็นผ้า หมู่สงฆ์เขาจะเจือจางกัน ถ้าสิ่งใดมันมีมาก เราก้เจือจางกัน แต่ถ้าเป็นลากสักการะ สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นลาก เป็นปัจจัย เพราะว่าอะไร เพราะวัดของเรามันมีอยู่ ๕ วัด ฉะนั้น ส่วนใหญ่แล้วจะมีกฐินเฉพาะวัดใหญ่วัดเดียว แต่ปัจจุบันนี้เราเห็นว่าพระจำพรรษาแล้วร่วมเย็นเป็นสุข เราถึงให้มีการทอดกฐิน

ถ้าทอดกฐินนี้แล้ว ให้เป็นความผูกพัน เป็นความรัก เป็นความสามัคคีกัน ลากที่เกิดขึ้นนี้ เราจะแบ่งเป็น ๘ วัด สิ่งที่เราแบ่งให้วัดนี้ไว้ซ่อมแซมเสนาสนะที่พังที่อาศัย อีกส่วนหนึ่งจะแบ่งไปที่หัวหิน ให้ซ่อมศาลาของเขา อีกส่วนหนึ่งจะแบ่งไปที่อุทัยฯ วัดหลวงปู่มั่น วัดหลวงตามหาบัว นี้เราจะไปปลุกต้นไม้ นี่พูดถึงว่าแบ่งสรรกัน เราแบ่งกันด้วยน้ำใจ ถ้าแบ่งกันด้วยน้ำใจเพื่ออะไรก็เพื่อประโยชน์ไว้ เพื่อประโยชน์ในความสามานสามัคคี ในความผูกพัน ในความคิดเกื้อกูลกัน เป็นสังฆะต่อกัน ที่เราเสียดละ เราได้เสียดละ เราประชุมสงฆ์ สงฆ์เห็นด้วย

แล้วบอกว่าชวนให้เขาเสียดละ แล้ววัดของตัวไม่เสียดละเลยหรือ

วัดของตัวเป็นสายเลือดใหญ่ เป็นเส้นเลือดใหญ่ เส้นเลือดใหญ่คุณแลมา ๑๐ กว่าปี วัดใหญ่คุณแลมาทั้งหมด การก่อสร้าง การปลูกสร้างต่างๆ วัดใหญ่เป็นคนสร้างให้ทั้งหมด คุณแลรักษา การดูแลรักษา จะบอกว่าชักชวนให้คนอื่นเสียดละ แต่ตัวเองไม่เสียดละ ชักชวนให้คนอื่นทำ แต่ตัวเองตระหนี่ถี่เหนียว นี่ไง ชักชวนให้คนอื่นทำ ชักชวนให้คนอื่นทำ แล้วตัวเรา เราทำอยู่แล้ว แต่ทำได้ดิน

ทำได้ดินเพราะเราอยู่กับหลวงตามาก่อน สมัยอยู่กับท่าน ยังไม่ออกโครงการช่วยชาติ ท่านทำอะไรท่านทำได้ดิน ถ้าทำแล้วมีใครรู้ ท่านบอกว่าอันนั้นมันเป็นเรื่องโลก เรื่องโลกเขาต้องการคุณงามความดีกัน เขาแย่งชิงคุณงามความดีกัน แต่ถ้าเป็นความจริงนะ ถ้าจิตใจเรามีคุณธรรมจริง ทำดีทำทั้งเหว ทำที่ไม่มีมีใครรู้และทำที่ไม่มีมีใครเห็น อันนั้นมันถึงเป็นความดีจริง เราใช้คำว่า “ทำบุญทั้งเหว” ทำบุญทั้งเหวมตลอด

เขาบอกทำบุญทั้งเหวนะ มีคนโต้แย้ง ถ้าทำบุญทั้งเหวแล้วไปให้ขอตาน ขอตานเขาไปเอาเด็กมาทำร้ายทำอะไร

เราบอก อู้อู! ทำไมเอ็งคิดได้ขนาดนั้นเนาะ เขาว่าทั้งเหวคือไม่สนใจใจ ไม่สนใจใจว่าขอตานเขาเอาเด็กมาทำร้าย เอาเด็กมาทำให้พิการ เราไปส่งเสริมเขา เขาบอกทำบุญทั้งเหว

ทำบุญทั้งเหว คำว่า “ทำบุญทั้งเหว” คือความตระหนี่ถี่เหนียว คือความผูกพันของเรา คือความผูกมัดของเราที่เราทำแล้วเราต้องการให้คนรับรู้ อันนี้ทั้งมันไปเสีย เราทำของเรา เรารู้ของเรา แต่ถ้าเราทำไปแล้ว สิ่งนั้นมันเป็นการทำร้ายเยาวชน ทำร้ายสิ่งนั้น ใช้อย่างนั้นทั้งเหวไม่ได้ อย่างนั้นถ้ารู้แล้วเราต้องแจ้งเจ้าหน้าที่เลย

ชีวิตหนึ่ง เราปล่อยให้คนอื่นทำลายชีวิตหนึ่งได้อย่างไร ชีวิตนั้นมันน่าสงสาร แต่คำว่า “ทั้งเหว” ทำบุญทั้งเหวคือเรื่องกิเลสตัณหาของเรา เรื่องความผูกพันของเรา ทั้งตรงนี้ ทำสิ่งใดแล้วมันติดขัดติดข้อง ทั้งตรงนี้ แล้วเราทำแล้วทำทั้งเหว ทำเพื่อความสะอาดบริสุทธิ์ของเรา แต่ถ้ามันมีความขัดแย้ง เรามีสติปัญญา เราเรียนมาจนปานนี้ เราโตมาเป็นมนุษย์ขนาดนี้ เราไม่รู้อะไรผิดอะไรถูกเลยหรือ แต่เนื้อมันรู้ว่าอะไรผิดอะไรถูกก็ลุ่มหลงไป แต่รู้ว่าอะไรผิดอะไรถูกเราก็ต้องไม่เห็นแก่ชีวิตๆ หนึ่งหรือ ไม่เห็นแก่สัตว์ตาดำๆ หรือ

สัตว์เวลายัน โคนรังแก เรายังทำใจกันไม่ได้เลย ใอันมนุษย์ มนุษย์โคนรังแก เราปล่อย
อย่างนั้นได้อย่างไร มนุษย์โคนรังแก เราก็แจ้งเจ้าหน้าที่ ถ้าเราไม่มีความสามารถ เราก็แจ้ง ไม่ใช่
คำว่า “ทิ้งเหว” คำว่า “ทิ้งเหว” คือการยื้อ ยื้อนกระแสกลเสของเราเอง คำว่า “ทิ้งเหว” ทุกคน
ทิ้งเหวไม่ได้ ทุกคนขัดข้องตัวเองทั้งนั้นแหละ แต่ถ้าจะทิ้งเหว ทิ้งเหว ทำแล้ว ปฏิภาห

สิ่งที่เราได้มา เราชวนขวยมาด้วยความสุจริต เวลาเราจะถวยทาน เราจะถวยทานด้วย
ความสุจริต ถวยแล้วเราสบายใจ ผู้รับรับด้วยความสุจริต รับมาแล้วใช้สอยประโยชน์มันคุ้มค่า
จบแล้ว กระบวนการจบสิ้น นี่คือปฏิบัติห ความสะอาดบริสุทธิ์ของผู้ให้และผู้รับ อย่างนี้มันจะ
ได้บุญ บุญกุศลมันเกิดที่นี้ัง ความกุศลมันเกิดที่นี้

จะนั้น ชักชวนให้คนอื่นทำ เราก็ทำ แต่การทำของเรา การทำของเราไม่ทำแบบทางโลก
ไม่ทำแบบโฆษณาชวนเชื่อ ไม่ทำทั้งสิ้น ทำสิ่งใดทำได้คินๆ แล้วทำอยู่เยอะ ทำอยู่ ทำแล้วทำเพื่อ
เรา เห็นไหม ไม่มีใครรู้เลย ๕ วัด ทำอยู่คนเดียว ๕ วัด สิ้นเดือนโอนอย่างเดี่ยว โอนทุกวัด แล้วเขา
บอกว่า แล้ววัดจะอยู่กันได้อย่างไร

เราขอบคุณนะ ชาวบ้านหุมมะกรุด ชาวบ้านพอบอน ชาวต่างๆ ขอขอบคุณ ขอขอบคุณที่ช่วย
ดูแล ขอขอบคุณที่ดูแลสงฆ์ ดูแล ถ้าดูแลอย่างนี้มันเป็นการยืนยันว่าศาสนายังมีผู้สนใจ ศาสนายังมี
ผู้คุ้มครอง การคุ้มครองของเรา เราทำบุญตักบาตร การทำบุญตักบาตรมันเป็นการใกล้ชิดกับ
สงฆ์ เพราะสงฆ์ต้องมาบิณฑบาตเราทุกวัน สงฆ์ดีสงฆ์ชั่ว เราจะรู้ คนใกล้บ้านจะรู้ความ
เคลื่อนไหวของคนใกล้บ้าน แล้วถ้าเขาดูแล มันดูแล ที่เราภูมิใจ ภูมิใจว่าช่วยควบคุมพระเราด้วย
ง ช่วยควบคุมพระ

อ้าว! เราใส่บาตรอยู่ทุกวัน เรารู้ว่าพระองค์ไหนทำอย่างไร ถ้าองค์นั้นทำไม่ได้ เราไม่ใส่
ทำไม แต่ถ้าเราจะใส่ มันเป็นการควบคุมการดูแลกัน ธรรมดาในเมื่อการประพฤติปฏิบัติ ในการ
ประพฤติปฏิบัติ ความเห็น ถ้าความเห็น อย่างที่หลวงปู่ดูลย์ท่านพูด เวลาปฏิบัติไปแล้วเห็นนิมิต
จริงไหม? จริง แต่เห็นจริงหรือเปล่า? ไม่จริง เราเห็นจริงๆ นะ

นี่ก็เหมือนกัน ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติใหม่มันจะรู้มันจะเห็นของมันไป แต่ยังมีกิเลสอยู่ มันก็
สำคัญคน คำว่า “สำคัญคน” มันผิดพลาด เราอยู่กับครูบาอาจารย์มา ขณะที่เรารู้เห็นสิ่งใดขึ้นมา
ขึ้นไปหาท่าน ท่านผลักไสลงมาจากกุฏิเลย เสียใจมาก ภาวนาคินาคนี้ ภาวนาคินาคนี้ ไม่รู้

หรือกว่าตัวเองผิด ไม่รู้ว่าตัวเองผิดนะ เวลาไปเดินจงกรม ไปทบทวน เออ! เราผิดจริงๆ พอเรา
เสียแล้วนะ อู้ฮู! ซาบซึ่งบุญคุณท่านมาก ซาบซึ่ง

ถ้าท่านแก้ไขหรือท่านโต้แย้งเรา เราจะเกิดปัญญาขึ้นมาเรื่อยๆ มากขึ้นไปกว่าเดิม เพราะเราเห็น
ของเราเอง ความรู้ความเห็นของเราเอง เราต้องยึดมั่นความเห็นของเราจริงๆ แต่ท่านก็ไม่กระทบ
ถึงความรู้ความเห็นของเราเลย เพียงแต่ท่านไต่ถาม ไม่รับฟัง แค่ไม่รับฟังมันก็น้อยใจขนาดนี้แล้ว
ถ้าบอกว่าเราผิดอีก อู้ฮู! คงเอาหัวฟาดโลกเลย ท่านไม่บอกว่าผิดนะ ท่านไต่ถาม ไม่รับฟัง ไอ้เราก็
อู้ฮู! ภาวนาคิดขนาดนี้

มาเดินจงกรมอยู่พักใหญ่ ถึงตี ๒ ตี ๓ มันสำนึกได้ ไอ้ที่เสียใจนั่นคืออะไร ไอ้ที่เสียใจคือ
เวทนา เพราะมันเสียใจ มันทุกข์ใจ มันเสียใจ ก็ไหนว่าไม่มีใจ ไหนว่าว่างหมดใจ ไหนว่าสำคัญ
ตนว่าเก่งใจ แล้วไอ้เสียใจ เสียใจจนเกือบคืนหนึ่งยังไม่รู้ตัวว่าเสียใจ พอรู้ตัวบ๊ีบว่าเสียใจ คือ
เวทนา จับมับ! จะกราบหลวงตา ร้อยหน จะกราบหลวงตา พันหน จะกราบหลวงตา หมื่นหน มัน
อยากจะกราบล้านๆ หน เพราะอะไร เพราะมันสำนึกใจ ถ้าลองได้บอกว่าเราไม่ใช่ เราไม่ถูก อู้ฮู!
เถียงตายเลย กะขึ้นไปเถียงเต็มที ท่านไม่ให้เถียง ท่านถีบลงมาเลย

นี่พูดถึงพระบวชใหม่ ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติมาแล้วท่านจะรู้ ยิ่งหลวงปู่มัน
สุดยอดเลย เพราะหลวงปู่มันท่านขนาดว่าจะลาพุทธภูมิได้ ภาวนาไปแล้วมันพิจารณากายก็เห็น
กายทั้งนั้นแหละ ทำไมมันไปไม่ได้ มันไปไม่ได้ มันเป็นเพราะเหตุใด

แต่เพราะท่านสร้างบารมีของท่านมา พอท่านมาสำนึกได้ สำนึกได้ เห็นใหม่ ลาพุทธภูมิ
เวลาจะสำนึกได้ ถ้าเราจะต้องสร้างอำนาจวาสนาบารมีมาขนาดนี้ มันเสียตาย ถ้ายังต้องเกิดต้อง
ตาย เพราะพระพุทธเจ้ายังไม่พยากรณ์ มันยังอีกยาวไกลขนาดไหน แล้วถ้าพระพุทธเจ้าพยากรณ์
แล้วนะ ยังต้องไปอีกไกลเลย ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย แต่ตอนนี้เรามีครูมีอาจารย์ มี
หลวงปู่เสาร์เป็นผู้ดูแล ถ้าเราประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง ถ้าเราเข้มแข็งจริง เราทำได้ เราก็
จะเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน ถ้าปรารถนาไปข้างหน้า เป็นพระโพธิสัตว์ไปข้างหน้า เวลาไป
ตรัสรู้ก็ไปตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน แต่เป็นองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะมีอำนาจวาสนาบารมี แต่ในปัจจุบันนี้ถ้าเราประพฤติปฏิบัติ
ตามความเป็นจริง ถ้ามันสิ้นกิเลสไป มันก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน ทำไมต้องเวียนว่ายตายเกิด

ให้มันทุกอย่างยกไปขนาดนั้น นี่ใช้ปัญญาใคร่ครวญอย่างนี้แล้วสรุป ลาพระโพธิสัตว์ ไปชาตินี้
ดีกว่า

เราพูดอย่างนี้ขึ้นมาเพราะให้เห็นว่า เพราะหลวงปู่มันกับหลวงปู่เสาร์ท่านมีอำนาจวาสนา
บารมีมาก พอมันมาก มันก็มีประสบการณ์ มีความผิดพลาดมาก เพราะบารมีใหญ่ต้องรื้อสัตว์บน
สัตว์ ต้องขนลุกศิษย์ลุดหายไป มันต้องมีความสามารถมาก สร้างอำนาจวาสนาบารมีขนาดนี้

ฉะนั้น พอสร้างอำนาจวาสนาบารมีมาขนาดนี้ เวลาปัญญามันเกิด มันถึงมาใคร่ครวญว่า
ถ้าเราไปข้างหน้าเป็นพระอรหันต์ กับเป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ เวลาท่านย้อนกลับมาลาพระ
โพธิสัตว์แล้ว ท่านประพฤติปฏิบัติ ท่านถึงมีอุปสรรคมหาศาล มาอยู่ถ้ำสาริกา อู้อู! ร้อยแปดพัน
เก้า นั่นล่ะ เพราะอันนั้นเป็นประสบการณ์อันนั้นมันถึงมาสอนพวกเราได้ไง เพราะพวกเรา
ได้จับๆ ได้กันมาคนละแขนงหนึ่ง ไอนั้นก็รู้อันนี้นิดหนึ่ง ไอนั้นก็รู้อันนั้นหน่อยหนึ่ง ของท่านรู้
รอบ ท่านถึงแก้ไข ท่านถึงเป็นผู้นำของเรา ไอ้ของเรา ไอรู้อันนั้นมันยังรู้อันนั้นไม่เป็นเลย

ฉะนั้น เวลาพระเรา เวลาบิณฑบาต มีต่างๆ เวลามันมีความรู้เห็นสิ่งใดมันจะสำคัญตุนนะ
วันนี้บิณฑบาตเรียบริ่อย พุ่งนี่บิณฑบาตมาเยี่ยมทั้งวันเลย โอโฮ! เมื่อคืนเห็นนิมิตดี มันอยู่ในใจ
ความลับไม่มีในโลก มันฝังใจอันนั้นมา เมื่อคืนภาวนามามีอะไรขัดข้องมา เมื่อคืนภาวนาไปแล้ว
มีความติดขัดมา เข้าบิณฑบาตมา นั่งหงอยเลย

เราขอบคุณการดูแลกัน การเกื้อกูลกัน การเกื้อกูลอันนี้มันเป็นบริษัท ๔ องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าฝากไว้กับภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา โยมเป็นอุบาสก อุบาสิกา เห็นความ
สามัคคีของกลุ่มสงฆ์ แล้วโยมเห็นการจำพรรษาแล้ว จบพรรษาจะมาทอดกฐิน จะทอดกฐินมันก็
ต้องมีพระ พระครบสงฆ์ พระอยู่กันด้วยความสามัคคี ถ้าเดี่ยวถวายผ้ากฐิน ถวายเสร็จแล้วพระ
ต้องกะ ต้องตัด ต้องเนา ต้องเย็บ ต้องซ่อมให้เสร็จภายในวันนี้ อันนี้ก็เป็นสามัคคีอันหนึ่ง
แล้วมันเกิดอานิสงส์ พระเราจำพรรษาแล้ว ๑ พรรษา ออกพรรษาแล้วได้อานิสงส์ ละผ้าฝืนใด
ฝืนหนึ่งได้ ๑ เดือน ถ้าได้กฐินแล้วจะละผ้าฝืนใดฝืนหนึ่งได้ ๔ เดือน การจะไปไหนต้องบอกลา
อุปัชฌาย์ ต้องบอกครูบาอาจารย์ ไม่อย่างนั้นมันวิกาล มันเป็นกาล ต้องบอกต้องอะไร วินัยมันมี
ไง

ฉะนั้น กฐินมันถึงเข้าถึงธรรมวินัย ถึงเนื้อของวินัย ฉะนั้น เวลาสัมพัส มันถึงได้สัมพัส
ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเธอ เราถึงได้สัมพัสองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราทำนี้เป็น

ประเพณีวัฒนธรรม เพื่อได้สัมผัสถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วใครอยากเฝ้าองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยตัวเป็นๆ หายใจเข้านิกพุท หายใจออกนิกโร ผู้ใดเห็นธรรม ผู้
นั้นเห็นตถาคต เวลาจิตสงบระงับเข้าไป นั่นละพระพุทเจ้าแท้ พุทชะอยู่อย่างนี้เอง เราได้ไป
สัมผัส เราได้สัมผัส ได้ความรู้สึก บังคับตั้ง สันติภูมิจิโก เข้าถึงพุทชะในใจของเราเลย นี่พูดถึงชาว
พุทชะประพฤติปฏิบัติไปมันจะเข้าใจเรื่องอย่างนี้

แล้วปฏิบัติไปนะ เกิดวิปัสสนาญาณ เกิดปัญญาขึ้นมา โอ้โฮๆ มันเป็นความมหัศจรรย์
ว่าทำไมคนคนหนึ่งมันมีปัญหาได้อย่างนี้ละ คนคนหนึ่งทำไมมันมีปัญหาได้อย่างนี้ มันงง มัน
แปลกกะ โสดาปัตติมรรค สกิทาคามิมรรค อนาคามิมรรค อรหัตตมรรค แล้วมรรคผลมัน
แตกต่างกันอย่างไร สติ-มหาสติ ปัญญา-มหาปัญญา ปัญญาที่มันแต่ละชั้นแต่ละตอนมันขึ้นไป
ถ้าไม่รู้จริงไม่เห็นจริง มันจะตามเข้าไปสู่อวิชชาในหัวใจนั้นได้อย่างไร ถ้ามันทำอย่างนั้นได้ นี่
เราไปเฝ้าพุทชะ

การทำบุญกุศล การทอดกฐินมันก็เข้าถึงธรรมและวินัย เพราะธรรมวินัยยกเว้น เข้าถึง
ธรรมวินัย แต่ถ้าประพฤติปฏิบัติไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยตัวความเป็นจริง นี่
พูดถึงการทอดกฐิน ธรรมะถ้าใครศึกษาแล้วประพฤติปฏิบัติ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต มัน
ซาบซึ่งหัวใจนะ ทุกคนมีความสงสัยการเวียนว่ายตายเกิด แต่เวลามันละเป็นชั้นๆ เป็นพระ
โสดาบัน เกิดอีก ๗ชาติ พระโสดาบันเกิดอีก ๗ชาติ รู้ได้อย่างไร คนเราไม่รู้เลยว่าเรามาจาก
ไหน แล้วเราจะไปไหน พอสมมุญเฉพฯ ผลัวะ! ขึ้นมากกลางหัวใจเลย อย่างมากก็อีก ๗ชาติ แล้ว
เลยขึ้นไปเป็นพระสกิทาคามี ๗ชาติ เป็นพระอนาคามี ไม่เกิดแล้วกามภพ เราขึ้นไปๆ ทำลายภวา
สวะ ทำลายภพ มันไม่มีภพแล้วมันจะเอาอะไรไปเกิด มันไม่มีอะไรไปแล้ว ไม่มีอะไรไปและไม่มี
อะไรมา

นี่พูดถึงว่าคุณธรรมในพระพุทธศาสนา เราเกิดมาเป็นชาวพุทชะ เกิดมาพบ
พระพุทธศาสนา เราทำคุณงามความดีของเรา ทำเพื่อประโยชน์กับเรา ทอดกฐินทำทานขึ้นมา ถึง
ที่สุด เราทุกคนปรารถนาอยากจะพ้นทุกข์ เพราะเราเป็นสากยบุตรพุทชะชิโนรส เราเป็นบุตรของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเป็นบริษัท ๔ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนา
ไว้กับบริษัท ๔ เราเป็นเจ้าของศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พินัยกรรมไว้คนละ ๑
ใบ พินัยกรรมคือหัวใจ ใครค้นคว้าพินัยกรรมอันนั้น ใครค้นคว้าหัวใจอันนั้นได้ เราจะได้ทรัพย์

สมบัติ เราจะได้สัจจะความจริง คั่นคว่าขึ้นมา ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตัวเป็นๆ
เอวัง